Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 106 (606) ♦ Середа, 9 червня 1993 року ♦ Ціна 8 крб.

«Сонце в краплині роси»...Що це — фантазія чи реальність? Для нас, вчаділих від міського шуму, пригнічених сірістю асфальту, одноманітністю будівель, — просто опоетизований абстрактний образ. А для селянина? Для нього сонце в краплині роси — таке саме буденне і звичне явище, як саме життя. Бо коли настає пора сінокосів, ніколи милуватися на красу землі. І все ж. Усе ж таки неможливо не зупинитися хоч на мить, не бути зачарованим діамантовим яскрінням перших променів сонця на росяннистих травах. І в цьому барвистому сяйві він стає схожим на бога. І воістину починаєш вірити, що саме на селянинові, а не на міфічних китах тримається Земля, все живе і суще на ній.

Фото Георгія БОРИСОВСЬКОГО.

ДЗВЕНИТЬ КОСА НА ХВИЛЯХ ТРАВ

Після рясних дощів на буковинські простори прийшли сонячні погожі дні. Для селянина це добрий знак — пора братися за косу, припасати сіно маржинці на зиму.

Трудівники селянських спілок, колгоспів і радгоспів, фермери не гають дорогого часу. На сьогодні від буйного травостою вже звільнено понад 25 тисяч гектарів, тобто половину всіх відведених під люцерну, конюшину та багаторічні трави площ. Перевагу серед кормів з першого укосу віддають сіну.

У багатьох районах області подбали про надійну базу для приготування сіна за методом активного вентилювання. Для цього споруджено просторі склади-сушарні, оснащені потужною вентиляційною технікою. За кілька днів прив'ялена трава стає високоякласним сіном.

Найкраще цю прогресивну технологію опанували господарства Хотинського, Заставнівського та Новоселицького районів. Не випадково тут уже знято перший укіс із понад сімдесят відсотків площ.

У гірських районах сінокіс почнеться трохи пізніше, бо природний травостій ще визріває. Але й там непогані види на врожай — трави, зрошені рясними дощами, виросли до пояса.

ВИМОГИ ОРГАНІЗАЦІЙ СЕВАСТОПОЛЯ

8 червня севастопольські відділення УРП, товариства «Просвіта», Руху, Спілка офіцерів ВМС України, Союз українок Севастополя, севастопольський курінь Українського козацтва і депутатська група міської Ради «Україна» виступили з заявою: **«Зважаючи на ситуацію, що склалася навколо проблеми Чорноморського флоту, заявляємо, що повністю підтримуємо позицію міністра оборони України генерал- полковника К. Морозова щодо питання ЧФ і його головної бази в Севастополі. Вважаємо, що ця проблема має вирішуватись лише на основі законів України і міжнародного права. У зв'язку з цим вимагаємо негайного виведення з територіальних вод України всіх військових суден під прапорами іноземної держави, а також рішучих заходів по розбудові Українського військово-морського флоту.**

ГАРАНТІЇ, КОШТИ, ТОЧНА ІНФОРМАЦІЯ

В Українському інституті міжнародних відносин відбулася конференція «Ядерна зброя і безпека нових незалежних держав»

Як повідомлялося в нашій газеті, ця конференція відбулася 3-5 червня. В її роботі взяли участь вчені, державні і політичні діячі, представники громадськості з Білорусі, Казахстану, Росії, України, Нідерландів, Німеччини, США, Бельгії, Великобританії, Франції, Канади та інших країн. Серед них такі відомі, як доктор Роберт Гейл (США), представник дирекції ядерного планування НАТО Грегорі Шульте, директор Амстердамського інституту «Гласність і перебудова» Хенк Вользак, професор Омелян Кушпета (обидва з Нідерландів), президент Інституту проблем розвитку і безпеки Білорусі Володимир Баришевський, державний радник Республіки Казахстан Тулеген Жукеєв, працівники МЗС та Міноборони Росії, інші вчені і діячі. Українську делегацію на конференції очолював перший заступник міністра оборони генерал-полковник Іван Біжан. В роботі конференції взяли участь члени Президії Верховної Ради України Дмитро Павличко та Валентин Леміш.

(Закінчення на 2-й стор.).

«РЕКОГНОСЦИРОВКА» МІНІСТРА

Прес-конференція міністрів оборони США Л.Еспіна та України К.Морозова дала підстави зробити висновок, що керівник Пентагону приїздив на береги Дніпра на розвідку: чи справді Київ рішуче настроєний проти негайного беззастережного ядерного роззброєння. На жаль, хоч міністр К.Морозов й наголошував, що візит Еспіна був дуже й дуже корисний, вирішити головне — проблеми майбутньої деядеризації України — не вдалося. Відкритими залишаються питання додаткового фінансування ядерного роззброєння, надання Україні гарантій безпеки, перспективи продажу складників ядерних авіабомб та міжконтинентальних балістичних ракет. На прес-конференції було повідомлено, що після завершення візиту Л.Еспіна буде утворено робочу групу, яка займатиметься розроблянням і проведенням заходів, спрямованих на співробітництво збройних сил обох країн. Наступний етап такої співпраці — візит міністра оборони України К.Морозова до Вашингтона.

Цитата дня

Не може бути досконалих законів для недосконалого суспільства, яке всіляко намагається обійти їх. Яскравий приклад цього — спроба блокування будівництва Одеського терміналу... Тут групові інтереси йдуть врозріз із загальнодержавними.

Іван ПЛЮЩ (під час зустрічі з виборцями Макарівського району Київщини).

ТЕРМІНАЛ: СЛОВО ЗА ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ

Сесія Одеської обласної Ради народних депутатів 8 червня прийняла рішення, яке практично переносить розв'язання проблеми побудови нафтового терміналу у порту Південний на сесію Верховної Ради України.

Між тим, на сесіях Сичавської сільської та Комінтернівської районної Рад народних депутатів рішення про відведення землі під розміщення комплексу прийнято. Віце-прем'єр-міністр Ю. Іоффе, який взяв участь у роботі сесії, по її завершенню заявив, що уряд винесе питання про затвердження рішень вказаних Рад, а одна з них є базовою, на сесію Верховної Ради.

На фото: ось тут, неподалік бухти, заплановано будівництво терміналу. Матеріал на цю тему читайте на 3-й сторінці.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ДО ОФІЦІЙНОГО ВІЗИТУ В УКРАЇНУ ФЕДЕРАЛЬНОГО КАНЦЛЕРА ФРН ГЕЛЬМУТА КОЛЯ

9 червня в Україну з офіційним візитом прибуває федеральний канцлер ФРН Гельмут Коль. Програма його перебування передбачає зустрічі з Президентом України Леонідом Кравчуком, Головою Верховної Ради України Іваном Плющем, Прем'єр-міністром України Леонідом Кучмою, підписання українсько-німецьких документів.

Г.Коль народився 3 квітня 1930 року у місті Людвігсгафені. Шлях професійного політика було обрано вельми рано. У 16 років Коль вступив до ХДС (1947 р.). Належав до активістів молодіжної організації партії «Юнге уніон». У 1955 році увійшов до складу земельного правління ХДС Райнланд-Пфальцу. У 1950 - 1958 рр. вивчав історію, соціологію і державне право в університетах Франкфурта і Гайдельберга. У 1958 році отримав вчений ступінь доктора філософських наук.

У 1959 році Коля обирають депутатом ландтагу землі Райнланд-Пфальц, у 1961 році — заступником голови, а з 1963 року — головою фракції ХДС у земельному парламенті. З 1966 по 1974 рік очолював організацію християнських демократів Райнланд-Пфальца. У 1969-1976 роках обіймав пост прем'єр-міністра цієї землі.

У 1976 році Г.Коля було висунуто кандидатом від ХДС/ХСС на пост канцлера, але на виборах він зазнав поразки (не вистачило 1 відсотка голосів). У 1976-1982 роках очолював фракцію ХДС/ХСС у бундестазі.

1 жовтня 1982 року внаслідок розриву Вільною демократичною партією коаліції з СДПН Г.Коля обрано федеральним канцлером. З того часу він очолює коаліційний уряд ХДС/ХСС-ВДП.

ГАРАНТІЇ, КОШТИ, ТОЧНА ІНФОРМАЦІЯ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Україна в своєму прагненні досягти без'ядерного статусу стикається з багатьма проблемами. Головні серед них — відсутність чітких міжнародно-правових гарантій безпеки і недоторканності з боку ядерних держав і відсутність коштів. І те, і інше повинні надати ядерні держави в повному обсязі, бо ядерне роззброєння України відповідає інтересам всього людства. Більше того, оскільки в світі зникло протистояння двох систем, ядерні держави теж повинні стати на шлях інтенсивного ядерного роззброєння.

Треба сказати, що позиція України стосовно ядерного роззброєння перекручується в засобах масової інформації Заходу і Росії. Від нас вимагають беззастережного роззброєння по суті за наш рахунок. Мізерної суми допомоги, названої США (175 мільйонів доларів), може вистачити хіба що на вивчення проблеми. Бо на ядерне роззброєння Україні потрібно 2,8 мільярда доларів. До того ж, в світі й досі не існує технологій з усіх аспектів знешкодження ядерної зброї. Як же можна вимагати застосування Україною того, що не існує? Одним словом, проблем вистачає. І наша держава з її кризовим станом економіки не може їх вирішити самотужки. Україна, до того ж, потребує гарантій безпеки. Бо до неї мають територіальні претензії різні політичні сили в сусідніх країнах. А що, як вони там прийдуть до влади або захоплять її?..

Представник Міноборони Росії Валентин Кузнецов говорив на конференції про ту роботу, яку веде Росія по роззброєнню. Згадав і про те, що його держава надає гарантії безпеки Україні. Забув тільки додати, що згідно з тими пропозиціями недоторканність кордонів України гарантується «в рамках СНД». Тобто виставляється умова, неприйнятна для незалежної держави. А якщо Україна через рік чи через двадцять років вийде з СНД, тоді як?

Конференція показала, що позицію нашої держави багато в чому підтримують Білорусь і Казахстан, перед якими стоять аналогічні проблеми. Одним словом, обмін думками був вельми корисний.

Директор Українського інституту міжнародних відносин професор Віктор ПАЩУК розповів:

— В Західній Європі і в світі мало знають про проблеми, з якими стикається Україна, інші нові незалежні держави. То й було вирішено привернути увагу до наших ініціатив, до позицій Білорусі, Казахстану, Росії, розкрити перед світовою громадськістю всю складність питань. Бо розповсюджуються в світі різні вигадки щодо справжньої позиції нових незалежних держав. Політологи, експерти із західних країн мали можливість тепер глибше ознайомитися з ситуацією. Добре, що наш інститут має умови для проведення таких конференцій і може служити неформальним вікном України у світ.

Учасники конференції прийняли підсумкове звернення, в якому, зокрема, говориться, що зміна біполярного влаштування світу створює унікальну можливість початку безпрецедентного демонтажу світових ядерних арсеналів. В цьому зв'язку вітається намір України добровільно позбутись ядерної зброї, підкреслюється необхідність міжнародно-правових гарантій безпеки і практичного сприяння з боку світового співтовариства.

(Вл. інф.).

ДАЄШ ВИБОРИ! ДАЄШ СВІТОВІ ЦІНИ!

8 червня з ініціативи донецьких шахт імені Засядька та «Жовтневої» зупинила роботу майже половина підприємств міста. Помивши руки, більш як 3 тисячі робітників зібралися на Жовтневій площі перед будинком обласної адміністрації, вимагаючи негайної відставки перших осіб держави і парламенту. З вуст мітингуючих злинув клич: «Даєш світові ціни!»

Невже шахтарі і справді згодні на нові витрати, пов'язані з виборами перших осіб, у разі їх відставки!? Де взяти кошти на підвищення зарплати, як вони того вимагають, коли держава технічно не встигає друкувати готівку!? І як поєднувати виплату зарплати за світовим рівнем, коли продуктивність праці в гірничовидобувній галузі не витримує ніякої критики!? Мабуть, відповісти на ці запитання все ж таки доведеться членам уряду.

Ради сьогодні і завтра

НАТЮРМОРТ БЕЗ СМЕТАНИ, АЛЕ З КОЗАЦЬКИМ ДУХОМ

Нелегко нині живеться сільським Радам. Побувавши в кількох з них, ще раз переконався в цьому. І в записнику, і в пам'яті маю невеселі картинки з глибинки. Типові я попросив прокоментувати в обласній Раді народних депутатів.

Картинка перша: БЮДЖЕТНІ ПЕНЬКИ

У селі Любимівці Каховського району чудовий гай зарясніє пеньками: взимку люди заготовляли тут дрова. За повідомленням секретаря місцевої сільради Любові Куряви, населенню виділили по 2 тонни вугілля на сім'ю. Але перевезення його коштує дуже дорого: за кілометр шляху водії, траплялося, брали 500—800 карбованців. Великих грошей у селян немає. І сільрада бідна — у першому кварталі дефіцит бюджету становив 14 мільйонів карбованців. Більш як 20 підприємств і організацій, котрі зобов'язані сплачувати податки сільраді, цього не поспішають робити. До речі, в інших сільрадах теж бідкалися з приводу дефіциту бюджету.

Ніна ТРУСОВА, завідувачка організаційного відділу обласної Ради:

— Бюджетна проблема для сільських Рад пекуча. Витрати випереджають додаткові надходження — торік вони сягнули 20 мільярдів карбованців. Без дотацій держави не обійтися. Області було дано допомогу в 3 мільярди та ще виділено безоплатну короткострокову позичку — 4,4 мільярда карбованців. І податки сплачували несвоєчасно. Зусиллями інспекції до обласного бюджету вдалося повернути не менш як 800 мільйонів. І все ж, гадаю, що сільради мають достатні повноваження, щоб заявити про себе як боєздатну структуру. Кивати «нагору» — це сьогодні для них не вихід. За всіх вад законодавства, на які звикли посилатися на місцях, сільрада здатна розв'язувати злободенні справи. Хто заважає тим же любимівцям суворіше спитати з боржників і ліквідувати бюджетний дефіцит? А хіба не можна допомогти людям з підвезенням вугілля? Законодавча самостійність, як бачимо, вимагає зміни старих стереотипів про постійну залежність сільрад від політики району, області. Авторитет здобувають продуманою реальною практикою.

Картинка друга: А ДИРЕКТОР НАЙГОЛОВНІШИЙ?

Я застав працівників Львівської сільради Бериславського району засмученими. Причина прозаїчна: розподіляючи продукти, радгосп залишив представників влади без сметани. Селяни не можуть забезпечити себе молочними продуктами, бо утримують всього 90 корів. І це на 2670 жителів! А радгоспне виробництво, як то кажуть, кульгає на чотири ноги: торік урожайність зернових була лише 17,8 центнера з гектара, продано хліба державі аж 2 відсотки! Проте у всіх сферах життя відчувається цілковита монополія місцевого радгоспу. І на посаду голови сільради тут рекомендували колишнього директора Павла Шуліченка. Чи здатна сільрада якось вплинути на стабілізацію економіки? Вибачте за іронію, але відповідь на це запитання краще шукати не в сільраді, не в депутатів, а в конторі радгоспу. Ось красномовний факт: єдиний місцевий сміливець звернувся до органу влади з проханням надати йому 50 гектарів землі під фермерське господарство. Та йому відмовили, посилаючись на відсутність «практичних навиків» у цій справі.

Микола ЧЕРКАС, консультант з питань земельної реформи:

— Економіку нині Ради бачать крізь призму соціального захисту населення, виконання соціальних, екологічних, культурних програм, затвердження бюджету й ін. А в деяких кардинальних питаннях сільрада має реальні права. Візьмімо земельну реформу. На Херсонщині вже виділили 157 тисяч гектарів земель запасу, частину яких використовують за призначенням. Без рішення сільських Рад ніхто не має права розпоряджатися цією площею. Але до нас нерідко доходить інформація, що земельну реформу гальмують, хоч як дивно, самі сільради. Відомі конфлікти між селянами і органами влади у Бериславському, Великоолександрівському та інших районах. Ніде правди діти: депутатський корпус, м'яко кажучи, недопрацьовує. На позицію депутатів, безперечно, впливає їхня залежність від місцевих керівників. Радгоспне начальство за певних обставин може залишити декотрих не тільки без сметани, а й без роботи.

Картинка третя: ПАРТИ НА ТЛІ ТЯГИНКИ

Крізь вікно Тягинської сільради видно вулицю, що обривається біля знаменитої річки Тягинки,— тієї самої, яку згадує у своїх творах співець козацтва Д. Яворницький. Після того, як річку запрудили ставками і забруднили рибалки з Бериславського колгоспу, вона почала гинути на очах. Рятувати «козацьку» річку взялася сільрада. На сході вирішили розгородити ставки, що й зробили. «Ще одну біду, здається, відвернули,— каже голова виконкому сільради Леонід Пітик.— Без погодження з нами біля води розпочали будувати карбідний завод. Довелось конфліктувати з солідними організаціями. В області підтримали нас: зведення екологічно шкідливого об'єкту припинили».

В'ячеслав БІЛОУСОВ, керівник секретаріату обласної Ради:

— Доводиться чути, що Ради вже не потрібні, що апарат «з'їдає» значні державні кошти. І кадри в них — начебто не з кращих. Однак, бачу, вам пощастило зустріти енергійного голову сільвиконкому. Леонід Пітик — колишній будівельник, людина козацького духу, позбавлена старих ідеологічних комплексів. Знаю, що цей голова швидко розв'язав проблему опалення місцевої школи, придбавши вугілля з допомогою кооперативу «Прогрес», турбується, щоб не закрили в селі маленьку автостанцію, вирішує безліч інших питань. Вам здалося, що він працює сам, без належної підтримки колег-депутатів? Може й так. Адже сьогодні є проблема непрофесіоналізму значної частини сільських народних обранців, недосконалого знання ними законів незалежної держави. Можливо, в майбутньому чисельність депутатів буде менша (замість двадцятьох, скажімо, працюватиме десятеро), а компетентність — більша.

Люди цінують добрі діла місцевої влади. Та сама Львівська сільрада, приміром, виділила матеріальну допомогу пенсіонерам — по 3 тисячі карбованців, зменшила вартість квитків на автобус, що курсує до райцентру. Місцеві Ради знайшли певні кошти, щоб знизити ціну на балон газу,— тепер він коштує в області лише 321 карбованець, хоча реальна ціна його сягає двох тисяч. Зазначу: коли б у всіх 252 сільських Радах Херсонщини були такі ділові люди, як названий Леонід Пітик, то песимістичних розмов щодо долі Рад точилося б менше.

Іван КАЛИНИЧЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».
Херсонська область.

СПІЛЬНЕ КОМЮНІКЕ

про третє засідання Міжурядової українсько-німецької комісії, що відбулося 1—2 червня 1993 року в Києві

1—2 червня 1993 року під керівництвом віце-прем'єр-міністра України Миколи Жулинського та статс-секретаря у Федеральному міністерстві внутрішніх справ доктора Вальтера Пріснітца відбулося третє робоче засідання Міжурядової українсько-німецької комісії. У роботі комісії, крім її членів, взяли участь відповідальні працівники міністерств та відомств обох сторін, представник Ради Міністрів Республіки Крим, представники ряду обласних держадміністрацій, німецької меншини в Україні, а також інших організацій обох країн.

На засіданні розглянуто такі питання:

— щодо вирішення правових проблем, пов'язаних з поверненням і поселенням німців (громадянство, оренда землі, соціальне забезпечення);

— про роботу Українсько-німецького фонду;

— про діяльність державних органів управління по економічному, фінансовому, матеріальному та технічному забезпеченню переселення;

— про розробку Програми повернення та розселення німців в Україні;

— про надання відповідної технічної та матеріальної допомоги урядами України та Німеччини;

— про організацію навчання та підвищення кваліфікації в сфері адміністративного управління співробітників ряду міністерств і відомств, обласних державних адміністрацій України;

— про обмін досвідом по організації переселення та інтеграції переселенців;

— про навчання та підвищення кваліфікації спеціалістів промисловості та сільського господарства.

Комісією проведено роботу по підготовці проекту Угоди між урядами України та Німеччини про співробітництво у справах депортованих осіб німецької національності та взаємне забезпечення прав національних меншин.

Для німців, які приїхали з республік колишнього СРСР в Україну та компактно розселені, передусім в Одеській, Миколаївській, Херсонській, Запорізькій, Дніпропетровській областях, уряд Німеччини виділив у 1992 році 20 млн. марок.

З державного бюджету України в 1993 році також виділено кошти, пов'язані з поверненням та розселенням німців. Передбачено, що ці кошти будуть використані, насамперед, для капітальних вкладень.

У 1993—1994 роках уряд Німеччини повинен виділити на повернення та розселення німців близько 32 млн. марок за умови одержання згоди парламенту при розгляді бюджету 1994 року. Ці кошти будуть використані, передусім, для будівництва житла, створення відповідної інфраструктури, створення та оснащення малих і середніх підприємств, зокрема для будівельної та переробної галузей.

Що стосується обсягів допомоги, то німецький уряд виходитиме з чисельності осіб, що повернулися, та інших поселенців.

Погоджено, що наступне засідання комісії відбудеться в листопаді 1993 року в Бонні.

Економіка і екологія: думка власкора

«НЕ СИДІТИ НА ОДНІЙ ТРУБІ»

Кажучи так, глава нашої держави мав на увазі нафтопровід з Росії. Слід шукати й інші шляхи постачання енергоносіїв. Не для того, щоб віддалятися від Росії, а задля гарантування благополуччя.

Найшвидше й дешевше транспортувати нафту морем. Перші кроки до цього зроблено. Кабінет міністрів прийняв постанову про спорудження нафтоперевалочного комплексу (терміналу), а проектні інститути запропонували варіанти його розміщення. Де? На Чорному морі, в районі Одеси: поблизу порту Південний, або на рейді порту Іллічівськ (перевагу віддали першому варіанту). Проте далі навколо цього терміналу розгорілися пристрасті.

РОЗДВОЄННЯ В ТАБОРІ «ЗЕЛЕНИХ»

— Аналіз засвідчує неприпустимість розташування нафтоперевалочного комплексу в прибережній зоні.

— Можна сподіватися, що будівництво терміналу не погіршить екологічної обстановки, а, навпаки, сприятиме зниженню забруднення прибережних зон.

Перша думка належить директору Одеської філії Інституту біології південних морів О. Брофману, друга — відповідальному секретареві Одеської екологічної асоціації Т. Булат. За цими ж позиціями розділилися «зелені» всього регіону. Це підтвердила й проведена конференція «Екологія і нафта». Опитування її учасників показало: 16 беззастережно підтримують рішення уряду, ще 15 — за умови виконання низки вимог, а 23 — категорично проти.

Думку останніх не можна знехтувати. Її поділяють і деякі представники місцевих владних структур. Комісія Одеської обласної Ради народних депутатів з екології і раціонального природокористування, скажімо, вважає «неприпустимим розміщення морського нафтоперевалочного комплексу в прибережній полосі Південно-Українського району в поданому варіанті». А експертна комісія обласного управління охорони навколишнього середовища наполягає, що «пропоноване будівництво НПК суперечить міжнародним зобов'язанням України в галузі охорони навколишнього природного середовища».

Бути чи не бути терміналу в районі Одеси? Саме місцевим органам влади належить зважити всі «за» і «проти».

А ЯК ТАМ, «ЗА БУГРОМ»!

Головна аргументація противників НПК така: термінал повністю перекреслить можливості регіону як рекреаційної, курортно-оздоровчої зони і навіть може спричинити екологічну катастрофу. Виходять з неминучих аварій суден і проривів трубопроводів. Що ж, буває. Там, де безвідповідальність, де нехтують вимоги безпеки. Та доки ж будемо нехтувати?

Кандидат технічних наук В. Селеванюк зібрав своєрідне досьє НПК, які давно мирно співіснують не тільки з екологічною безпекою, а й з рекреаційними зонами. Ось лише два приклади. На березі Лігурійського моря розташовано термінал італійського порту Генуя — міста-побратима Одеси. І це анітрохи не тривожить тих, хто відпочиває на місцевих курортах. У США добре відомі нафтові платформи, перекачувальні станції та нафтокомплекси порту Луп, розташованого на заповідних землях пониззя річки Міссісіпі. Саме в Мексиканській затоці, куди впадає ця річка, рибалки США виловлюють основну масу риби...

Противники НПК під Одесою заперечують: так то ж у них... Мають на увазі наші нехлюйство, хронічну нестачу коштів саме на охорону природи? Але ж колись треба й цього позбуватися.

Нагадаю, знову-таки, слова Президента, що термінал можливий лише за трьох умов: економічна вигода, екологічна безпека, технологічна надійність. На контроль за додержанням цих вимог і слід було б, гадаю, спрямувати зусилля і «зелених», і органів влади.

Щодо Одеського НПК, то оголошено міжнародний конкурс. Уже є кілька цікавих пропозицій авторитетних іноземних компаній. Нам обирати найкращий проект, нам диктувати умови екологічної безпеки.

НОВІ МОЖЛИВОСТІ ПРОТИ СТАРИХ ПОТУЖНОСТЕЙ

Якось віце-прем'єр Юлій Іоффе сказав: «Здається, що навколо терміналу більше спекуляцій, ніж щирих уболівань за долю Чорного моря. Серйозні екологи стоять не на заборонних позиціях, а пропонують оптимальні, з точки зору безпеки, рішення... Термінал — це перша ланка, вхопившись за яку можна витягти весь ланцюг екологічних проблем на півдні України».

Парадокс? Зовсім ні.

Нафтокомплекс, для непосвячених, в Одесі вже є — майже в центрі міста. До того ж не кращого гатунку. Це — нафтогавань, нафтобази, нафтопереробний завод, численні нафтопроводи, промивно-пропарювальна станція залізничних цистерн та багато допоміжних об'єктів. Діють вони вже багато років, устаткування застаріло. Витоки нафти з трубопроводів та ємкостей забруднюють грунтові води та морські акваторії. Трапляються тут і аварії, розливи нафти.

«Зелені» протягом останнього десятиліття вимагають закрити шкідливі виробництва і винести їх за межі міста. Тепер з'явилася можливість здійснити вимріяне. Чому ж декотрі круто змінили позицію?

Саме спорудження терміналу дасть можливість закрити нафтогавань в Одесі, а згодом — винести за межі міста й нафтопереробний завод. Причому не просто винести, а спорудити підприємство зовсім іншого, нового класу.

Одеситам пощастило, що вони мають Чорне море. Має його, до речі, й Україна загалом. З урахуванням інтересів держави й регіону і має бути розв'язана проблема терміналу, без якого усім нам, можна сказати, як і без води — ні туди і ні сюди.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

P. S. Після того, як матеріал було підготовлено до друку, стало відомо: сесії Сичавської сільської та Комінтернівської районної Рад народних депутатів прийняли рішення про виділення землі під розміщення об'єктів нафтоперевалочного комплексу в районі порту Південний. А ось на сесії Одеської обласної Ради 12 травня депутати дійшли висновку, що потрібні документи їм подали, мовляв, не в повному обсязі, а тому перенесли розгляд питання.

Важко сьогодні передбачити, яке буде рішення. На нинішній сесії протидія запропонованому варіанту спорудження терміналу була досить відчутна. Втім, питання про те, як далі жити без достатньої кількості нафтопродуктів, не поставало.

«МАЛЕНЬКА ЧОРНА КІШКА», ЩО ЛЮБИТЬ ЖІНОК

Уже другий рік у Чернівцях діє спільне українсько-англійське підприємство з пошиття жіночого одягу. Душу в нього вдихнув громадянин Великобританії, українець за походженням Богдан ФИЛИПЧУК. Він не побоявся вкласти кошти в ризиковану справу ще задовго до того, як Україна створила законодавчі гарантії для закордонних інвесторів.

Нещодавно містер Филипчук навідався на Буковину в своїх бізнесових клопотах і погодився на цю розмову.

— Пане Богдан, чи не защеміло у вас на серці, коли ви, одержавши документи на заснування підприємства в Чернівцях, дізналися, що в Москві почався серпневий путч, очолений гекачепістами?

— Великого страху в мене не було. Інтуїтивно відчував: з усього вийде знічайнісінький пшик. За вікном стояла нова історична погода.

— І все ж таки це був ризик.

— До деякої міри. Та я не міг сидіти склавши руки, як деякі представники діаспори, хотілося бодай чимось прислужитися незалежності України. Тому я вирішив, що почну утверджувати авторитет нової держави, землі моїх предків, піднесенням її економіки. У Чернівцях ми буквально за кілька місяців налагодили випуск модного жіночого одягу з англійських тканин для збуту на західному ринку. Усі ці вироби йдуть за кордон з етикетками «Зроблено в Україні». І запевняю вас, що вони не залежуються на прилавках.

— Чому у вашого підприємства така дещо таємнича назва — «Маленька чорна кішка»?

— Жодної таїни в ній немає. Колись я купив своїм дітям симпатичну чорну кішечку. Вони любили її, можна сказати, — до безтями. Але сталося так, що тварина несподівано загинула. То була велика втрата для дітлашні. Отож, щоб хоч трішки розрядити ситуацію, вирішив назвати новонароджене підприємство «Маленька чорна кішка». Дітям назва сподобалася, мені теж.

Та справа не в цьому. Хоча в бізнесі важлива кожна дрібниця. Головне, щоб за назвою була бездоганна робота. І ми її маємо. Буковинські швачки працюють і спритно, і якісно. Зі свого боку, я забезпечив їх найновішими швейними машинами кращих японських фірм. Бо на вашому устаткуванні, даруйте, одягу, що відповідав би смакам вибагливих західних модниць, не пошиєш.

Спершу було важко з кроєм. Возив його власноручно аж з Нотінгема. Але ваші люди успішно освоїли й цю операцію. Тепер виготовляємо крій безпосередньо в Чернівцях.

Скажу відверто: мені приємно мати справу з буковинцями. Вони беручкі й здібні люди. І то неправда, що ви — втрачене покоління, розбещене соціалізмом, як називають вас за рубежем. З вами можна знайти спільну мову, досягти успіху в бізнесі. Головне — лише добре налагодити виробництво й витруїти з вашого трудівника хиби старої системи — розхлябаність, пасивність, безініціативність.

— Чи маєте намір відкрити ще якусь справу на Буковині?

— Такі задуми, безперечно, є. Після візиту Президента України Леоніда Кравчука до Великобританії я відчув: ваша країна хоче широко відкрити браму для зарубіжних бізнесменів. Для мене ж вона давно відчинена. Тому мені залишається одне — діяти.

Розмову вів Василь БАБУХ, власний кореспондент «Голосу України».
Чернівці.

Біля розколотих ночов

«Справедливість полягає в тому, щоб кожному дати те, що йому належить», — каже латинське прислів'я. Проте під виглядом створення «цивілізованого ринку» і приватизації грабують трудовий люд.

Взяти, наприклад, приватизацію комунальної власності, що розпочалася. Незважаючи на те, що всі ці об'єкти споруджували за кошти не одного покоління, в деяких містах їх продають через аукціони. Не секрет, що вигідно це передусім державі, бо половина отриманих коштів спрямовується на погашення внутрішнього боргу, а також тим, хто стає власником, бо згідно з прийнятим законом чимала частка цих коштів може йти на кредитування технічного оновлення та реконструкцію приватизованих підприємств.

А як же з вигодою для тих громадян, які все життя гнули спину, вважаючи, що будують «світле майбутнє», а врешті-решт залишилися в злиднях? Адже держава «на схилі літ» виявила таку «турботу», що вони не про аукціони думають, а про те, як вижити. Натомість стати власниками об'єктів, що продають з молотка, найбільше шансів мають комбінатори, представники тіньової економіки, спекулянти, які, скориставшись безладдям у державі, нажили чималі капітали.

Я за те, щоб перед початком приватизації всім громадянам забезпечити рівні стартові умови. Цього можна було б досягти, на мою думку, двома шляхами. Перший — це повне відшкодування всіх заощаджень, які були у громадян станом на 1 квітня 1991 року. Другий — купівлю-продаж усіх об'єктів, що підлягають приватизації, в тому числі і комунальних, проводити лише на основі приватизаційних паперів, які, в свою чергу, можна було б обмінювати на акції, паї.

Перший спосіб розв'язання проблеми за сьогоднішніх умов, на жаль, нереальний. Отже, залишається другий. Дуже шкода, але держава пішла іншим шляхом. Власниками об'єктів комунальної власності стають ті, хто більше дасть. У містах Хмельницькому, Кам'янці-Подільському на аукціонах ціни сягають десятків мільйонів.

Правда, що стосується обласної комунальної власності, то Хмельницька обласна Рада народних депутатів ухвалила рішення про викуп підприємств, що підлягають приватизації, тільки їхніми працівниками, а також про продаж за некомерційним конкурсом. Таке рішення, на мою думку, лише частково розв'язує проблему, оскільки воно, по-перше, не може перешкодити відмиванню нечесно зароблених грошей, а по-друге, крім викупу певної комунальної власності за гроші, кожний працівник матиме можливість використати для придбання частки державного майна ще й приватизаційний чек, який він отримає. А це буде, знову ж таки, грубим порушенням принципів соціальної справедливості.

Василь СОПІЛЬНЯК, інженер.
Хмельницький.

НІ СВІТЛОГО, НІ ТЕМНОГО...

«Оригінальне», «Особливе», «Фірмове» пиво випускає Київське ВО «Оболонь». А ще — «Оболонь», світле і темне. На жаль, ні світлого, ні темного скоро ми не побачимо, бо бракує тари. Не побачимо і зарубіжних мінеральних вод «Арзні», «Вайфір», «Бадамли», «Бжні» — не приходять цистерни з-за кордону. Отож питимемо тільки рідну «Броварську» та «Оболонь».

Продиктовано в номер

Авторитет — магніт надійний

Міжнародний комітет з економічних реформ і співробітництва мають намір створити представники 33 країн, які зібралися у Києві.

Як зазначив в інтерв'ю кореспонденту УНІАН екс-віце- прем'єр-міністр Російської Федерації Георгій Хижа, ця недержавна організація сприятиме залученню приватного іноземного капіталу в країни колишнього СРСР. «Недарма серед членів Комітету, як-то кажуть люди, чий авторитет може стати запорукою надійності інвестиційних проектів. Найзлободенніший з них - пов'язаний з енергозбереженням, оскільки скорочення видобутку нафти в Росії вже змушує говорити про проблему виживання».

На думку ж Прем'єр-міністра України Леоніда Кучми, бумеранг світових цін на енергоносії обов'язково вдарить того, хто його кинув. Побоювання прем'єра стосовно розгортання економічних реформ «в одній окремо взятій країні», певною мірою, розділяє і колишній посол в СРСР Дж.Метлок, закликаючи обережно ставитись до історичних особливостей та традицій тієї чи іншої держави. І віце-прем'єр-міністр Віктор Пинзеник наголошує на тому, що урядові для здійснення намічених реформ потрібна сильна управлінська вертикаль.

«Петро І» — окуліст

На борту чорноморського пасажирського лайнера «Петро Перший» відновило роботу спільне підприємство «Флокс», створене Чорноморським пароплавством та науково- технічним комплексом «Мікрохірургії ока» (Москва).

Цими днями до Одеси надійшло повідомлення: після планового ремонту в Палермо (Італія) «Петро Перший» пішов у перший медичний рейс — до Гібралтару. В подальшому плануються заходи корабельної клініки в порти Латинської Америки, Індонезії, Малайзії. Як засвідчує практика минулих рейсів, спільне підприємство щодоби може заробити 50 тисяч і більше доларів США.

Бюджет без резерву

На сімнадцятій сесії Чернігівської облради прокомуністичну групу однодумців здивував запропонований обладміністрацією бездефіцитний бюджет. Аргумент був один: «Верховна Рада прийняла бюджет з величезним дефіцитом, а ми?» Партійні лідери популістськи запропонували додатково з нічого виділити для колгоспів і радгоспів аж 15 мільярдів карбованців.

Волинь матиме університет

Міністр освіти України Петро Таланчук підписав указ про затвердження робочої групи по створенню Волинського державного університету. Цьому передували пропозиції урядової комісії щодо вдосконалення системи вищої освіти в Україні, прохання облдержадміністрації, народних депутатів різних рівнів, громадськості. Університет буде створено на базі Луцького педагогічного інституту та педагогічних і медичних училищ.

Презентація автобусу

У Рівному відбулася презентація ...автобусу «Ікарус», капітально відремонтованого спільним українсько-словацьким підприємством «РІКО». Після ремонту проектний моторесурс збільшується на 60 відсотків. Якщо взяти до уваги, що більше половини наявних в Україні «Ікарусів» нині заклякли, факт повернення до життя вищеназваного «первістка» неабиякий.

Не забули — пом'янули

Тризна Холодного Яру

225 хвилин тривав телемарафон з нагоди 225-ліття Коліївщини. Черкащани, частково полтавчани та кіровоградці (на ці регіони транслює свої передачі обласна студія «Рось») стали свідками урочистої тризни-поминання славних лицарів України — Максима Залізняка, Івана Гонти, Семена Неживого, Йосипа Шелеста — усіх полеглих за волю і віру під час народно-визвольного повстання 1768 року.

Виробничі об'єднання «Азот», «Темп», підприємства і комерційні структури Черкащини пожертвували на реставрацію Святотроїцького Мотронинського монастиря, що був колискою Коліївщини, понад 12 мільйонів карбованців. Ще й зараз надходять внески на розрахунковий рахунок 000701203 у відділенні АПБ «Україна» (м.Умань), за які буде споруджено пам'ятник Максиму Залізняку та Івану Гонті.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

«Саркофаг»

Конкурс фінішує

Восьмого червня розпочалося відкрите обговорення проектів і пропозицій, які за висновками експертів допущені до другого етапу міжнародного конкурсу на краще розв'язання проблеми «саркофага».

Спершу розглянули проект «Гея», що його запропонувало ВО «Спецатом». Серед дев'ятнадцяти «фіналістів» за рейтингом досконалості він поки що восьмий.

А відкриває список проект «Райдуга». Його автори — представники МНТЦ «Укриття», французької фірми «Сосьєте Женераль пур ле Текник Нувель» (СЖН), міжнародного товариства БУІГ. Останній у списку — проект А.Кички з Інституту геологічних наук АН України.

Серед авторів інших пропозицій — консорціум «Кампенон Бернард СЖЕ», російські і українські НДІ, представники Міністерства Росії з атомної енергії, НТЦ Держатомнагляду України, Мінчорнобиля.

Обговорення проектів триватиме три дні. Переможці будуть відомі 17-18 червня.

Олексій БРЕУС.

Зашморг на пам'яті

Соромно!

У Донецьку відбулася звітно-виборча конференція місцевого «Меморіалу». Сумні цифри і факти наводилися тут. І констатація: збайдужіле ставлення місцевої влади до прагнень і намагань організації, за якими — пам'ять і скалічені долі тисяч земляків. На кладовищі жертв політичних репресій — Рутченковім полі — множаться гаражі та городики. А доля меморіальної дошки, яку хотіли встановити на приміщенні консерваторії, де й по війні активно діяло місцеве управління НКВС? Понад два роки депутати — як міської, так і обради, — зберігають своєрідний глухонімий нейтралітет. Тим часом вартість Дошки пам'яті зросла майже вп'ятеро.

У міської влади не знайшлося навіть однієї кімнатки з телефоном для «Меморіалу». Міськвиконком та облдержадміністрація не квапляться своїм рішенням надати бодай мізерні пільги вдовам та літнім колишнім «ворогам народу». А в Одеській, Львівській, Тернопільській та інших областях України це питання вирішено.

Конференція прийняла звернення до Верховної Ради України, до облдержадміністрації та міськвиконкому. У роботі конференції взяли участь представники товариства «Просвіта» та допоки незареєстрованого товариства політв'язнів. Можливо, спільними зусиллями вдасться зняти з пам'яті зашморг, чи хоча б послабити його.

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

Коротко

Одним дачі, інші плачуть

Пішла під дачі територія трипільського поселення поблизу селища Завалля Гайворонського району... Частково зруйновано могильник черняхівської культури біля Новомиргорода. А кургани десятками зникають з території області при проведенні різними організаціями земляних робіт. Щоб уберегти пам'ятки давньої культури, представник Президента в області Сухомлин видав спеціальне розпорядження. Воно покликане покласти край дачному наступу й примусить зважати на археологічні пам'ятки, адже витрати на пошукові та охоронно-археологічні роботи тепер включатимуться до проектно-кошторисної вартості будівництва тих же дач.

Микола ВОЛОК.

Кіровоградська область.

Зайві нафтопродукти?

Щось новеньке

Сорок тонн зайвих нафтопродуктів мав намір вивезти із Перемишлянського району місцевий кооператив «Будівельник». У правоохоронні органи району й області надійшли сигнали від тих, що засумнівалися: чи ж справді нафтопродукти є зайвими для району.

Міліція вжила заходів. Начальник Перемишлянського райвідділу внутрішніх справ О.Кедровський поінформував, що машини із нафтопродуктами опломбовані — порушено службове розслідування.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

Еврика!

Мільйон — по краплі

На технологічні потреби щороку промислові підприємства Луцька використовують майже 40 мільйонів метрів кубічних вод. Найбільше потребують їх крупні підприємства, особливо шовкове об'єднання «Волтекс» та картонно-руберойдовий завод, які знаходяться поруч. Аби зменшити забір води з річки Стир, вирішено відпрацьовану воду з «Волтекса» не відправляти в очисні споруди, а використовувати її ще і на технологічні потреби картонно-руберойдового заводу. Економія води тільки від цього — 1 мільйон метрів кубічних на рік.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Наші мандрівки

Бенкет на більярдному столі

Того самого дня і тої години, коли до Києва завітав польський президент Валенса, дружина Більченка з новонародженим сином переїхала з дому пологового до власного дому, а сам Більченко в цю історичну мить сидів у Польщі, в Торуні, на фестивалі «Контакт», а більченкові актори тим часом тільки рухалися поїздом у напрямі польського кордону.

Мабуть, варто уточнити, хто такий Більченко, що таке фестиваль «Контакт» і що таке Польща (дехто, боюсь, там ще не був).

Отже, Польща — країна, дуже схожа на Україну. Дивишся у вікно вагона і маєш враження, що ось-ось оголосять станцію Ромодан чи Миргород. Зразу видно: колись ми були одна держава. Навіть краєвиди тутешні густо обросли нашою рідною бузиною. У Варшаві, ледь не в центрі, над Віслою — і то стоїть добрячий кущ бузини. Це так, якби на Хрещатику, замість банальних каштанів, росло кілька верб! Висновок: поляки вміють любити все, що мають. Правда, їм довго треба пояснювати, що то єсть папіроса. Не вем, не вем...

Але — до діла. Є у Польщі старовинне місто Торунь, де народився Копернік (дім, певна річ, зберігся), а в Торуні є театр ім. Вільяма Горчиці. А керує тим театром пані Крістіна Майстер. Коли розпалася соцсистема, пані Крістіна влаштувала тут щорічний європейський фестиваль театрів «Контакт». Навіщо? А на те, сказала мені пані Крістіна, щоб разом пережити неспокійний для культури час. Торунці самі відбирають по Європі спектаклі, що здаються їм живими, багатими на нові ідеї. Між іншим, театр Більченка запрошено сюди вже вдруге.

Що то — театр Більченка? Що таке взагалі театр — ясно. Це — коли їдеш з Києва на Варшаву через митниці трьох держав у поїзді, натоптаному різним вітчизняним товаром. Тут тобі й театр, і цирк на дроті. У порівнянні з цим театр Більченка — зовсім не театр. Бо цих акторів геть не цікавить видима реальність. Їх не цікавить навіть і завершеність сюжету, їхня гра — як добрий джаз, або — як політ без парашута назустріч можливому щасливому випадку. Робота трудна, але чесна.

Як ще пояснити це? Коли наш поїзд у Бресті вийшов на міст через Буг, я глянув на годинник і завмер, мов пацан: була рівно четверта година ранку! І, на якусь мить, на тому березі привидились танки Гудеріана. Старий дурню начитаний, сказав я собі, ну, четверта година ранку, але ж рік не сорок перший, які танки, які німці?

Якби я був актором Більченка, я б так не образив того пацана в собі. Вони, ці актори, вміють довіряти пацанам свої думи. І немарно. Бо через день, у Торуні, коли журі фестивалю взялося розбирати наш спектакль, з якогось кутка раптом продзвеніла чудова шабельна сталь німецької мови з фельдмаршальським акцентом. Той німець (теж із журі) відкарбував: «Що ми обговорюємо? Це гра на грані смерті. Дивно, що цю виставу ще не бачила Німеччина, і не дивно, якщо цей театр прогримить у Європі!»

От тобі й танки Гудеріана...

... Коли ми приїхали до Торуня, фестиваль був у розпалі, вже відстрілялися петербуржці (ВДТ), грузини (славетні руставелівці), голландці. Чекали ще на москвичів, естонців, чехів, литовців, румунів, білорусів. І... чекали на якесь чудо, бо... не лише у нас театр в останні роки підупав, загубив гармонію, ідеали, орієнтири.

Перед нами в афіші стояли якути (Саха театр). Вони показали не нову, але ще досі чудову виставу «Жаданий голубий берег мій». Пані Крістіна сказала мені, що особисто для неї це — найсильніше враження за всю історію «Контакту». «Ми, поляки, настільки зосереджені на собі, що нам іноді корисно побачить якута, аби згадати: світ не закінчується на нашому кордоні».

Вистава якутів — про те, як дикуни олюднюються. Виставу зроблено сім років тому. Тоді ми всі ще вірили в це. Вистава Валерія Більченка («... І сказав Б...») — про те, як люди дичавіють. Фестиваль був шокований. У чистенькому й благополучному Торуні запахло дисонансом. Втім, журі знайшло в собі сили побажати театрові Більченка бути вірним собі. Ех, пані й панове, якби він не був вірним собі, ви б його тут не побачили!

... В день показу вистави нашому актору Ярославу Чорненькому сповнилось 35 років. День був надто напружений — до готелю добрались лиш о другій годині ночі. Стіл накрили у холі готелю, на більярдному столі. Бенкетувати на такім столі не дуже зручно. Дивись, хтось ненароком всадить більярдну кулю в твій фужер. Але театр — взагалі незатишна річ, вічна гра на більярдному полі, і бенкет — там же. Запам'яталась фраза за тим столом: «Коли помрем — там не бендже ні України, ні Польщі». Знаменно, що це було сказано поляком. В устах поляка воно щось та значить. Отже, «Контакт» (спасибі пані Крістіні) своє діло робить.

... Більченко любить працювати над речами таємничими, і йому завжди важко даються назви спектаклів. Поки тривав фестиваль, ще ніхто не знав: як він назве сина? Вчора це стало відомо. Більченко-наймолодший зветься Петром.

Віталій ЖЕЖЕРА.

Актуально

ЩОБ НЕ ВТРАЧАТИ МОЖЛИВОСТЕЙ

Наблизився день офіційного візиту канцлера Німеччини Гельмута Коля до Києва. Варто пригадати, що це третій його приїзд до нашої столиці. Одначе обидва попередні перебування мали зовсім інший характер.

Вони відбувалися ще за існування імперії. Коли Г.Коль за брежнєвських часів приїхав до Києва і хотів говорити з тодішнім першим секретарем КПУ про інтереси України, В.Щербицький одразу змінив тему і почав розповідати про мисливство... Вдруге канцлер побував у Києві перед розпадом СРСР на прохання свого тодішнього партнера М.Горбачова.

Сьогодні маємо зовсім іншу ситуацію, а візит лідера німецької держави є важливою історичною ознакою тої зміни. Він завершує перший етап нової дійсності і ставить дороговказ у майбуття.

Треба сподіватися, що німецько-українські відносини розвиватимуться динамічно. Фундамент для цього є, а договори, що будуть підписані під час візиту канцлера Г.Коля, мають стати новим поштовхом до його розвитку.

Досі не все так йшло, як могло б. Україна, на жаль, не використала тих можливостей, які з'явилися після укладення дипломатичних відносин. Не було творчої ініціативи, а передовсім — законодавчої основи для німецьких інвестицій. Змарновано багато часу, а тепер, коли у Німеччині вже не та кон'юнктура, що була раніше, умови для припливу німецького капіталу стали складніші. Але ситуацію можна змінити, прийнявши ліберальні закони і податки. Треба також остерігатися промахів, зроблених під час «українських днів» у Баварії, і пов'язаних, мабуть, з незнанням німецького федералізму. Скажімо, зовсім не потрібне було перебування української делегації у Бонні. По-аматорськи було зроблено передання ФРН культурних цінностей, вивезених з Німеччини під час другої світової війни. Такий акт державного значення малося належно підготувати, запросити редакторів німецьких газет до Києва, а згодом організувати ще одну інформаційну акцію. А так історична подія скінчилась дрібними замітками у газетах.

Отакі негаразди. Звичайно, є й позитив. Наприклад, добре розвиваються наукові контакти. Так, у Берліні активно діє Німецька асоціація україністів під проводом професора Торке. У Померанії створився осередок українознавчих студій, а в Баварії розвивається центр української лінгвістики. Мюнхенський інститут Східної Європи систематично вивчає розвиток економіки України, в Берліні при Інституті кон'юнктури створюють інформаційний банк про економіку України.

Звичайно, і в наукових зв'язках потрібні певні реформи, як і в розбудові всіх аспектів двостороннього співробітництва. Бо в наших відносинах настає справді новий період.

Богдан ОСАДЧУК,
дипломатичний оглядач
«Голосу України».

Бонн — Берлін.

Власкори повідомляють

Бішкек

ЛІТАЙТЕ З ДОЛАРАМИ, ЛІТАЙТЕ...

От і підтвердилися чутки про те, що жителі республіки тепер можуть вилітати з Алма-Ати до інших країн СНД лише за валюту. Про це офіційною телеграмою киргизстанських колег сповістило головне агентство повітряних сполучень Казахстану, у якій чітко сказано: «У зв'язку з виходом Киргизстану з рублевої зони, згідно з договором між країнами — членами СНД і міжнародними правилами, громадяни Киргизстану купуватимуть авіаквитки за ВКВ». Уся біда в тому, що місцева національна компанія «Киргизстан-аба жолдору» перебуває в глибокому піке — дається взнаки нестача пального, запчастин, спеціалістів. А отже, нема вантажоперевезень і прибутків.

Євген ДЕНИСЕНКО.

Ташкент

УКРАЇНСЬКА ТЕХНОЛОГІЯ В СЕРЕДНІЙ АЗІЇ

На консервному заводі радгоспу імені Байматова, що в Сурхандар'їнській області, завершено реконструкцію одного з найбільших цехів. Тут встановлено обладнання для переробки цукрових буряків і одержання дефіцитного цукру. За основу взято українську технологію, а це — надійне забезпечення сировиною. Сурхандар'їнці на кількох десятках гектарів ріллі уже посіяли цукрові буряки. За розрахунками спеціалістів, жителі цього господарства невдовзі зможуть перейти повністю на самозабезпечення цукром.

Зульфія РАСУЛІ.

У сусідів

СОЦІАЛ-ДЕМОКРАТИ МОЛДОВИ ПРОТИ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ПРЕТЕНЗІЙ ДО УКРАЇНИ

Соціал-демократи виступили проти зазіхань Народного Фронту на українські території, що раніше входили до складу Молдови. На їх думку, платформою у взаємовідносинах республіки з сусідньою Україною має стати міжнародне право. Неврегульовані проблеми не повинні бути, на думку СДПМ, перешкодою для встановлення між двома країнами всебічних зв'язків і атмосфери добросусідства.

Соціал-демократична партія пропонує створити у північно-західному Причорномор'ї зону миру, стабільності і співробітництва на основі укладення міждержавного договору між Молдовою, Україною і Румунією. Це має стати, на думку лідерів партії, вплив яких на політичний курс республіки посилюється, складовою частиною зовнішньоекономічної доктрини Молдови. Цю позицію було заявлено на з'їзді соціал-демократів, що відбувся днями в Кишиневі. Для досягнення стабільності, на їх думку, потрібен по суті новий парламент, бо нині діючий вичерпав себе і не в змозі розв'язати жодну з існуючих проблем.

З'їзд ясно висловився щодо мусованої Народним Фронтом ідеї возз'єднання з Румунією. Соціал-демократи підтвердили свою прихильність позиції, пов'язаної з президентським курсом на зміцнення незалежності республіки і розвиток інтеграційних процесів із сусідньою Румунією, але до певної межі, адже Молдова має залишатися незалежною державою.

Світлана ЧАЛА.

Коротко

ЗВИНУВАЧУЮТЬ ПРИМАКОВА І ХАСБУЛАТОВА

Антиурядові мітинги і безладдя, які тривали останнім часом в Грозному, були підготовлені за участю керівника російської розвідувальної служби Є. Примакова та глави парламенту Росії Р. Хасбулатова, заявив під час зустрічі з журналістами Президент Чечні Д. Дудаєв. За його словами, події в чеченській столиці мали б розвиватися за «грузинським» сценарієм, коли було скинуто Президента З. Гамсахурдіа.

«ЗАЧЕКАЮТЬ» НА РЕШТУ

На службу до вірменських збройних сил призвано тільки 74 відсотки майбутніх солдат, повідомив військовий комісар Вірменії Л. Степанян. Він також сказав, що військкомати працюватимуть і в липні, хоча термін чергового призову закінчується у червні. Таким чином держкомісії мають намір «зачекати» на тих, хто «запізнився».

КРАЩЕ СИДІТИ ВДОМА

У Мінську проїзд на всіх видах міського транспорту, включаючи метро, подорожчав удвічі. За одну поїздку пасажирові тепер треба заплатити десять рублів, а місячний проїзний квиток на всі види транспорту обійдеться рівно в тисячу. Зросли й тарифи на приміських маршрутах. Кілометр подорожі у жорсткому автобусі коштує три рублі, у м'якому — чотири. Згідно з рішенням міськвиконкому, різко зросте штраф за безбілетний проїзд. Міському «зайцеві» доведеться платити 10 процентів від мінімальної зарплати, у приміських автобусах — 15 процентів.

Експрес-інформація

ПОВСТАНЦІ НЕ ЗДАЮТЬСЯ

Напруженою залишається ситуація в азербайджанському місті Гянджі. 4 червня там сталися сутички між військовослужбовцями однієї з частин, яка підлягала розформуванню, та підрозділами Національної армії, які одержали наказ їх роззброїти. За попередніми даними загинуло 60 чоловік, більшість з яких — солдати Національної армії та президентської гвардії. Повстанці (так непокірних військових називають офіційні власті) — це прихильники колишнього командира корпусу С.Гусейнова. Вони захопили як заложників кілька високопоставлених осіб, створили в Гянджі паралельні структури влади і вимагають скликання надзвичайної сесії азербайджанського парламенту та відставки кількох керівників країни.

Фотофакт

ВИСОКА МОДА

Манекенниця Єва Сальван пожертвувала найкращою прикрасою жінки — в цьому сезоні вона демонструвала колекцію фірми «Шанель» з ультрамодерною стрижкою «наголо».

Фото АФП.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

У період між сесійними засіданнями напружено йде робота в Комісіях Верховної Ради України.

Занепокоєна станом будівництва житла і переселення людей із забруднених територій Київської області, **Комісія з питань Чорнобильської катастрофи** провела виїзне засідання у Баришівці. У засіданні взяли участь голова Комісії В.О.Яворівський, віце-прем'єр-міністр В.І.Євтухов, ряд міністрів, заступники глав держадміністрацій Дніпропетровської, Харківської, Черкаської та інших областей, що споруджують житло.

Комісія з питань правопорядку та боротьби із злочинністю 8 червня продовжувала роботу над проектом Закону про боротьбу з корупцією. Крім народних депутатів у роботі Комісії беруть участь фахівці правоохоронних органів. Передбачається, що готовий проект нового закону буде поданий на розгляд сьомої сесії Верховної Ради України.

Група народних депутатів України, яку очолив член **Комісії з питань відродження та соціального розвитку села** В.П.Білий перебуває у Тернопільській області, зокрема у Збаразькому районі, з метою з'ясування ситуації і вжиття заходів до виконання в районі законів, що стосуються земельної реформи та селянських фермерських господарств. Саме з цього району Комісія отримала ряд тривожних сигналів і скарг, які засвідчили про неповагу окремих представників місцевої влади до означених вище законів України. Разом з членами Комісії в область і район виїхали фахівці з Генеральної прокуратури України, Міністерства сільського господарства і продовольства, Держкомзему, Асоціації фермерських господарств.

Над проектом Лісового кодексу України працює **Комісія у питаннях екології та раціонального природокористування.** Цей проект має бути поданий на друге читання. До роботи над проектом залучені також спеціалісти Кабінету Міністрів, Мінлісгоспу, Державного комітету України по земельній реформі, Міністерства сільського господарства і продовольства.

9 червня Комісія продовжить роботу над проектом Лісового кодексу.

Прес-центр Верховної Ради України.

ЗАРЕЄСТРОВАНО ТОВАРИСТВО «УКРАЇНА — РОСІЯ»

Мінюст України зареєстрував товариство «Україна — Росія». Воно є всеукраїнською громадською організацією, яка створена громадянами України на основі єдності інтересів для сприяння всебічному співробітництву між Україною і Російською Федерацією, спільного задоволення та захисту законних соціальних, національно-культурних, економічних прав та свобод. Товариство діє на основі добровільності, рівноправності її членів, самоврядування, законності та гласності.

Нова громадська організація поширює свою діяльність на територію України, керується при цьому Конституцією України, чинним законодавством та власним Статутом. Вона може засновувати або вступати в міжнародні громадські (неурядові) організації, підтримувати прямі міжнародні контакти і зв'язки, укладати відповідні угоди та договори. Товариство є юридичною особою. Адреса його керівних органів: 252053, м.Київ, Киянівський провулок, 3 — 7, т.212-45-92.

Нотатки небайдужого

ДВА РУЙНІВНІ ПРОЦЕСИ

Один з них шкодить Україні кілька століть, другий — кілька десятиліть. Обидва мало чим поступаються перед Чорнобилем. Обидва потрібно зупинити

Роздуми над листами читачів, що надійшли на публікації «Не даймо нас роз'єднати» (12.01.93 р.), «Три недруги нашої державності» (19.02.93 р.), «Кісткою в горлі...» (10.03.93 р.).

Гріх скаржитися на неувагу читача. Перелічені матеріали люди не тільки уважно прочитали, а й багато хто листовно сповістив редакції свої думки щодо цих публікацій. Перше враження од відгуків читачів таке: це згусток болю, це крик «Пробі!» від божевільних цін на все, крім людського життя. Саме вони руйнують патріотичні почуття мешканців України.

Ми не раби?

Більшість дописувачів вважає, що в усіх наших економічних негараздах винна незалежність. Одна засмикана життям полтавка пише: «Комуністи! Виходьте з окопів! Ми з вами!» А двома рядками нижче виголошує: «Господи! Поверни мені мою батьківщину — СРСР!»

Ця кричуща нелогічність — од відчаю. Жінка забула, що там, де виходять з окопів комуністи, Богове місце обов'язково займає їхній вождь.

Хто читав Біблію, той знає, в яких муках сорок літ пробивався єврейський народ до землі обітованої. Проте він досяг мети тільки після того, як вимерли виховані в єгипетському рабстві люди, завжди готові заради шматка хліба повернутися до неволі, і виросло нове покоління людей, позбавлених рабських звичок. Наша держава недавно теж вийшла зі свого «єгипетського полону», синдром рабства притаманний нам такою ж мірою, як і євреям Стародавнього Єгипту.

Українські газети 1933 року, як і перед тим, друкували вітання Й.Сталіну від трудових колективів, які дякували вождеві за щасливе життя. Тим часом селяни України, доведені повсюдним терором вірних сталінців до рівня рабів, гинули від страшного голодомору.

Нині в Україні багато хто забув, за що саме одержує зарплату. Дехто й взагалі перестав працювати. Живемо погано, тобто як заслуговуємо. Проте, слава провидінню, у масі своїй ще не голодуємо. Та за таке диво нашим можновладцям пам'ятники ставити треба! Проте не ставимо, а, на відміну від 1933 року, здебільшого кленемо. Може, це від того, що перестали бути рабами?

Думаю, що сталося інше. Всі ми позбулися страху. Декому це допомогло перетворитися на громадянина країни. Та, на жаль, подолати відстань од настраханого раба до раба без страху виявилося куди легше. Цю відстань ще більше скоротила відома в нашому суспільстві обставина, за якої порушник Закону, злочинець, майже завжди живе краще й легше, ніж той, хто не йде на порушення. Одне слово, несолодко справжньому громадянинові у морально перехнябленій країні, де замість Закону правлять бал груба сила і блат.

Який же вихід? Їх принаймні два: або повернутися до тоталітаризму, звідки ми тільки-но вийшли і куди нас знову кличе налякана грізними реаліями життя полтавка, або надати населенню можливість стати власниками землі та підприємств. А над суспільством утвердити Закон. От тоді в нас почнуть густіше народжуватися громадяни.

Одностайність українців — це небезпечно?

Українці в Росії живуть повсюдно. Росіяни в Україні — так само. Можна сказати: на здоров'я! Але погляньмо на факти: в Україні — тисячі російських дитячих садків, шкіл і десятки вузів. У Росії, звичайно, теж. А як там з українськими? Немає! Ні дитсадків, ні шкіл, ні, тим більше, вузів. Ось вам і рівноправність націй, от вам і інтернаціоналізм.

Україна і Росія — держави-сестри. Так нас учили. Здавалось би, які можуть бути рахунки між близькими родичами? Україна й не має претензій. А Росія? Їй, бачте, до повного щастя бракує Севастополя. А може, й ще чогось. Це як, по-сестринськи? По-сусідськи? По- людськи? Ми розуміємо, що не всім росіянам конче потрібний Севастополь, що того прагне тільки жменька великодержавників. Але факт залишається фактом.

Обурливо, що така позиція шовіністів Росії знаходить підтримку серед певних кіл в Україні. Так, киянка Г.Д. застерігає, що на ідею української національної держави, єдиної державної мови росіяни відповідатимуть тим, що «виходитимуть з України разом з територіями... Югославський варіант загрожуватиме Україні саме у разі одностайності українців». Як бачите, ця войовнича товаришка вважає одностайність українців шкідливою для України! За такою бузувірською логікою виходить, що найвища доблесть українця полягає в тому, щоби щоразу здаватися на милість «старшого брата», інакше — війна. Оце і є російський шовінізм, який нічого, окрім одностайності всіх народів України, не боїться, вважаючи всіх росіян прибічниками власної законності.

Ця ж товаришка навчилася читати й між рядками. Ще й як! «Це ж не секрет, — пише вона, — що у вашому тексті під енкавеесівцями треба розуміти всіх росіян». Читач С.В. з Тернопільської області, полемізуючи зі мною, теж намагається непомітно підмінити поняття «червона імперія» поняттям «росіяни в Західній Україні». Виходить, мої опоненти не хочуть бачити різниці між імперією та росіянами і мені хотіли б приписати таку ж короткозорість. А різниця тут величезна: перша — це кривавий виплід хитромудрої злочинності царів та вождів, тоді як другі — представники народу, що потерпав від імперії. Цих речей не можна плутати.

Усі мої опоненти переконані, що я належу до недоброзичливців Росії. Мені не хочеться привертати увагу до власної скромної персони, та коли вже набуло поширення таке розуміння, мушу його спростувати. Я люблю величну і нещасну Росію і справжніх її синів, здатних пожертвувати своїми життями за щастя й добробут свого народу. Аби лиш не на шкоду іншим. Та не меншою мірою я люблю й патріотів України.

У декого постає запитання: хіба можна, люблячи Росію, водночас критикувати російських шовіністів, які теж вважають себе за патріотів Росії? Відповідь проста: українське відродження — це рух за природні права українського народу, потоптані царями та вождями, які чужих прав не визнавали і своєї грубої сили не підпорядковували праву. Це рух за свої права, але не проти чужих прав. Тим часом російські шовіністи виступають проти природних прав українців, а тому не знайдуть прибічників ні серед правників світу, ні серед чесних людей будь-якого народу. Саме тому я, росіянин, виступаю проти російських шовіністів. Можете бути певні, я не меншою мірою ненавидів би й українських націоналістів, якби вони в будь-якій іншій країні, крім рідної, намагалися хоча б щось повернути на свій копил.

Коли мене нині щось непокоїть, то тільки те, що росіяни в Україні не дають справедливої оцінки шовіністичним діям і міркуванням окремих своїх земляків.

Той же С.В. запитує: «Про яку таку власну територію українців, що на ній не може жити ніхто інший, ви ведете мову?» Відповідаю: в жодному з моїх виступів нічого подібного немає. Розумію справу так: Україна міцнішатиме політично й економічно в тому разі, коли в ній добре житиметься всім націям та народностям — без будь-якого винятку. Коли ж російська національна меншина України горою стане за права і свободи упосліджених протягом віків українців, то від такої підтримки виграє демократія, зміцніє незалежність України, яка буде на користь і українським росіянам.

Окремі читачі з «учорашніх» вважають, що українська незалежність є зрадою щодо російського й білоруського народів. Поспішаю заспокоїти сумління цнотливих інтернаціоналістів: це вигадка, бо жоден з трьох народів ні перед ким нічим не завинив. Водночас ці ж дописувачі нехтують державність України, не вважають себе за її громадян, мають за чужу державну мову, українські звичаї, культуру, хоча здебільшого й пишуться українцями. Дуже прикро, що вони не зазнають докорів сумління, хоча така поведінка саме й виказує їх зраду землі прадідів, від яких ведуть свій рід.

Пенсіонер Ю.Д. з Донецької області вважає: «Хтось починає з відродження національної культури, мови, традицій, а потім доходить до розуміння, що він найкращий арієць, а всі інші не мають права на життя, а коли й житимуть, то стерилізовані». Якщо вірити цьому авторові, то найбільше у світі зло — відродження української культури. Щоб дійти такого висновку, треба бути, вибачте, печерною людиною. Так, в Україні, як і в інших державах, можливі прояви фашизму, проте ця погань заводиться не від розвитку української культури, а від ненависті до інших племен, на що український народ, здається, ніколи не хворів.

Дописувачка О.С. з вулиці Дзержинського у Миколаєві пише: «Мне понятен ваш «патриотический» порыв угодить Президенту и «поддержать» его». Що на цю іронію відповісти? Хіба що запитанням: «А що, підтримувати Президента нині стало негідним заняттям?» Смішно й нерозумно конфліктувати з людиною, яку більшість народу обрала главою держави. Чи не краще буде всім нам разом допомагати Президентові в роботі? Тоді й в Україні буде більше ладу.

Не маю сумніву, що з часом вулицю Дзержинського в Миколаєві перейменують, можливо, на вулицю Мазепи, або Шевченка, або й Винниченка. Сподіваюся, що хоч тоді ця зарозуміла товаришка замислиться над тим, що саме відбувається в нашій державі.

Що ж робити?

Начитавшись відгуків, починаєш думати: а може, й справді нам незалежність ні до чого? Може, краще знову піти в ярмо всією Україною, тим більше, що нам не звикати? Може, має рацію полтавка? Проте не піддаваймося емоціям. Поміркуймо. Це ж таки правда, що тепер нашим господарством та нашою політикою не керують з території інших держав, а це означає, що ще одного Чорнобиля та ще й під самісіньким Києвом не збудують, нас не спитавши. І організованого голодомору в Україні вже ніколи керівники іншої держави не влаштують. І її синів та дочок України вже не поставлять до стінки за те, що вони дуже люблять свою Батьківщину. Її синів не пошлють, не питаючи згоди, помирати в чужі краї задля виконання фарисейського «інтернаціонального обов'язку». Бо керівництво наше в усому має тільки свій, тобто України, а не чужоземний інтерес. Тому воно гуртуватиме громадян навколо українських, а не чужоземних прапорів.

Хіба цього мало?

Отже, нинішня політична незалежність України аж ніяк не причина наших сьогоденних бідувань, як дехто встиг зробити висновок, а запорука майбутніх успіхів.

Хоча не все просто. Три роки діє парламент, утворений демократичним шляхом, проте вже зрозуміло, що він ані законів, які зроблять мешканців України власниками, ані справді демократичної Конституції народові не дасть. У цьому зв'язку можна проголошувати гасло: «Незалежність України — в небезпеці!» Щоби цю небезпеку якнайшвидше відвести, народ має обрати таких депутатів, які, зорганізувавшись у новий парламент, насамперед виконають ці історичні завдання. Таким чином влада вирішить відразу кілька проблем: започаткує створення класу власників, який стане [illegible]рою демократії. Орган[illegible]ний політично, цей клас стабілізує суспільство, народить незрадливих захисників незалежної демократичної України, підріже екстремістів — як правих, так і лівих. Суспільство почне швидше розвиватися.

Але це — буде. Та й то лише тоді, коли наступні вибори висунуть діячів, які дбатимуть не тільки за себе. А тепер українське суспільство, на жаль, розділене частоколами передсудів, поставлених за довгі століття панування імперії. Як їх позбутися[illegible] повернути суспільству [illegible]новагу? Тільки щоденно навчаючи підростаючі покоління на несфальсифікованих фактах сьогоденного, вчорашнього і давнього життя українського та [illegible]ших народів.

З огляду на це мене дуже порадував лист з Кролевця Сумської області від добродійки Стрішенець-Вітушко. Ця жінка, працюючи головою районного товариства «Просвіта» імені Т.Шевченка, на минулі різдвяні свята з групою просвітян вирушила в гості до села Стінки Бучацького району Тернопільської області. Там на конкретних прикладах місцевого життя кролевці переконалися, що Галичина на відміну від східних областей України не втратила [illegible]ховності, що в її селах [illegible]уть мирні, працелюбні та доброзичливі до всього світу люди. Водночас ці справжні патріоти своєї землі не розучилися виховувати у дітей незгасну любов до Вітчизни. Про все побачене та відчуте Ніна Павлівна розповіла у великому матеріалі під заголовком «Наші рідні брати-галичани» на сторінках «Кролевецького вісника».

Нам здається, що це крок у правильному напрямі. Давній руйнівний процес перетворення українського народу на російськомовне населення час зупинити. Як і руйнівний процес, який робить злочинцями позбавлених власності людей.

Колись, здобувши незалежність, незабаром Україна була змушена розпрощатися з нею. Центральна Рада віддавала перевагу національним аспектам боротьби за незалежність, нехтуючи соціальний бік життя народу. Як засвідчив Володимир Винниченко, цим вона відірвалася від мас трударів і тому була вщент розбита. Тож чи варто й далі йти невиваженими кроками наших невдатних попередників?

Борис СИДОРЕНКО.

Українська Біржа Нерухомості

Телефони в Києві:
224-55-81;
224-82-36;
224-14-98;
244-21-59.

Факс:
(044) 224-43-20;
(044) 244-18-80.

Наша адреса:
252030, Київ,
вул. Володимирська, 57.

ГРОШІ РОБЛЯТЬ ГРОШІ

Панове!
Вас вітає постійно діючий Аукціон Кредитних Ресурсів!

Аукціон кредитних ресурсів Української біржі нерухомості "Кристина" зробить з ваших грошей

ВЕЛИКІ ГРОШІ !

Панове! Ми щомісячно продаємо кредитні ресурси своїх клієнтів на суму не менше

3 000 000 000 (мільярда!)

карбованців, а в найближчий час збираємося її подвоїти.

УБН Кристина

Панове кредитори!
Маємо честь звітувати вам:
середня ставка за кредит на сьогодні перебільшила 280% за рік! Це – не межа! Сьогодні вже мова йде про 300% і більше.

Ми, як і раніше, гарантуємо кредиторам довіру найнадійніших банків України та нашу турботу про їх гроші, як про свої власні.

Покупцям кредитів гарантуємо юридичну бездоганність, конфіденційність та надійність усіх фінансових операцій.

Робіть ваші заявки, панове! Для вас ми працюємо без вихідних.

Щасти вам, панове!

«ОРИЗОН» ДИВИТЬСЯ НА ГОРИЗОНТ

Рік тому «Голос України» опублікував інтерв'ю з директором смілянського радіоприладного заводу «Оризон» на Черкащині Юрієм Банниковим. Як живе підприємство сьогодні? Які сталися зміни? Адже у січні цього року Кабінет міністрів підтримав розроблену на «Оризоні» програму збільшення випуску товарів народного вжитку, поетапної приватизації і прийняв Декрет про проведення у Смілі експерименту.

— Юрію Олександровичу, попереднє інтерв'ю з вами називалося «У жорсткому цейтноті». А тепер — вийшли зі скрути?

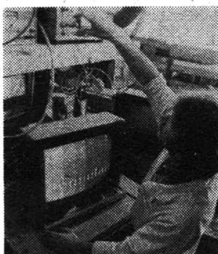
— Стало ще жорсткіше. Лещата економічної кризи тиснуть несамовито; ще рік фінансового безладдя, грошової експансії комерційних банківських структур — і розмови про сотні тисяч безробітних стануть невеселою реальністю.

— Знаю, ви ніколи не любили хвалитися. Але щоб так згущувати барви... Тоді як Українське радіо щодня передає рекламу про «дива», що творить «Оризон»: нарощує випуск модернових чорно-білих і кольорових телевізорів, комплекти супутникового телебачення, апаратуру супутникового телефонного зв'язку... Навіть протиугонні радіосистеми для автолюбителів і одноразові шприци...

— А ще — персональні побутові комп'ютери, унікальну апаратуру супутникової навігації, комп'ютерні гамма-томографи ранньої діагностики в онкології. Все це так. Але, повторюю, лише завдяки неймовірним зусиллям вдається не зупиняти конвеєр. Працювати в обстановці економічної блокади, неможливості вести цивілізовані розрахунки з тією ж Росією означає жити без кисню. Чи довго можна так протягнути?!

— Що пропонуєте ви, Юрію Олександровичу?

— Припинити «дикий» ринок, за якого усілякі «Гермеси» серед білого дня грабують Україну, ще й виступають у ролі благодійників — за проданий український товар переказують з Росії не рублі, а купоно-карбованці за здирницьким курсом. «Оризон» запропонував урядові не лише програму збільшення випуску продукції, а й схему взаєморозрахунків з країнами СНД. Вона проста, як істина. Наприклад, для Росії Україна постачає 500 тисяч телевізорів. Половину, приміром, ми відправимо в Тюмень. Зароблені рублі не потрібно переганяти в Україну, а відразу розраховуватися ними за газ чи нафту. Тюменському робітникові ні до чого сьогодні гроші, йому дай товар. У 1993 році, як повідомили ми урядові, «Оризон» поставить за рознарядками Держкомітету з матеріальних ресурсів продукції на суму понад 20 мільйонів американських доларів, що відповідає близько 11 мільярдам російських рублів.

Будівництво радіоприладового заводу «Оризон» розпочалося 20 років тому в рамках військово-промислового комплексу. Досягнення науки здобули сьогодні своє втілення в конструкціях телевізорів «Оризон», системах супутникового зв'язку, проекційного та супутникового телебачення, складної медтехніки. Впродовж останніх 13 років завод очолював нинішній міністр економіки Олександр Банников.

Сьогодні Декретом Кабінету міністрів на «Оризоні» дозволено розпочати приватизацію. Серед великих підприємств України — це перший досвід.

— Уряд вас підтримав?

— Прем'єр-міністр Леонід Кучма одразу ж схвалив, доручивши кільком міністрам доповісти йому про вирішення питання через сім днів. Однак минуло більш як місяць, а міністри ніби води у рота набрали... «Оризон» хоче довести виробництво продукції до 110 відсотків, але йому для цього потрібно 6—7 мільярдів карбованців. Мінфін навіть на зростання випуску товарів народного споживання відмовляється виділити такі гроші.

— Виходить, виконання програми і проведення експерименту — під загрозою?

— До деякої міри — так. Проте, думаю, ми знайдемо вихід.

— Покладаєте надії на іноземні інвестиції?

— Лише частково. Хоча спільне українсько-американське підприємство, створене на «Оризоні», дасть у майбутньому чималі прибутки. У нього буде не традиційна для нас, але надзвичайно потрібна продукція — віконні рами з легкого і міцного матеріалу. Наша спільна фірма так і називається — «Захід-вікно». Крім того, думаю, з прийняттям воєнної доктрини нашої держави буде відновлено замовлення оборонного комплексу. Втрачати фахівців екстракласу цієї галузі ми не маємо права. Зруйнувати можна дуже швидко, а для будівництва потрібні роки і роки...

— Раніше «Оризон» випускав телевізори для Куби. А сьогодні?

— Так, наші телевізори тропічного варіанту визнані кращими за французькі. Ми три роки поставляли їх кубинцям. Однак нині Куба не може платити валютою і постачання припинено. Натомість з'явився несподіваний попит на чорно-білі телевізори на Заході. Купують їх у ФРН, Угорщині, Албанії, маємо замовлення з Африки. До речі, наші громадяни теж виявляють підвищений інтерес до «двоколірника». Тут дві причини: для одних він потрібен на дачу чи на кухню, а для інших, прямо скажемо, неімущих, — і в світлицю. Шкода лише, що для них, найбідніших, цей телевізор, внаслідок акцизного збору, податків, торгових надбавок, занадто дорогий — приблизно 80 тисяч карбованців. До речі, на завод щодня надходять листи від інвалідів, пенсіонерів з проханням продати телевізор без цих «накруток». Думаю, держава повинна виявити турботу про знедолених і зробити хоч єдину розраду для самотньої людини — телевізор, доступний їй.

— І останнє запитання, Юрію Олександровичу. Як проходитиме у вас приватизація підприємства?

— У нас буде акціонерне товариство закритого типу. Хоча акції одержать не лише працівники «Оризону», а й усі працівники відомчих установ: лікарі, вихователі, викладачі. На акції нараховуватимуться дивіденди, можливо, більші, ніж заробітна плата. Та це — в майбутньому. А воно обов'язково буде у 19-тисячного колективу. Я в це вірю.

— Дякую за розмову. «Оризону» — процвітання, а вам — снаги і витримки.

Інтерв'ю провела **Лідія ТИТАРЕНКО.**
Сміла
Черкаської області.

P. S. Поки матеріал готувався до друку, Ю. Банникова призначено міністром економіки України. «Голос України» щиро здоровить Юрія Олександровича з призначенням на відповідальну посаду і бажає, щоб творче завзяття, неспокій, з якими він працював на «Оризоні», ніколи не покидали його.

Начальник Сумського обласного управління сільського господарства і продовольства Олександр ЦАРЕНКО:

«БУДЕМО НА КОНІ»

— На тлі машинно-тракторного прогресу галузь довгі роки занепадала, перетворюючись у зовсім необов'язкову, мало не екзотичну. Статистична служба області навіть перестала збирати дані про поголів'я коней. За три останніх роки воно скоротилося на 4814 тварин. Тенденція до деградації галузі виявляється і у великих втратах від падежу худоби, і в занедбаності роботи з відтворення стада. Торік у середньому по області на сто маток отримали лише 32 лошат.

— Мабуть, і для коня доведеться резервувати місце у «Червоній книзі». Невже і справді нині він не потрібен?

— А спитайте про це хоча б голову колгоспу «Комінтерн» Недригайлівського району І. Н. Ялового. У господарстві, зважте, заможному, майже три сотні коней. І всі при ділі. Доправити до ферми фураж, перевезти будівельні матеріали, магазинний крам, пошту, зорати — ці й багато інших робіт успішно виконують невтомні трудівники. Те ж саме у колгоспах імені Чапаєва, Глухівського, «Мирний» Білопільського районів, ряді інших господарств, де вміють рахувати, де бачать, що не всюди потрібні надпотужні трактори, високі швидкості. Гадаю, відсотків 15—20 нинішніх енергозатрат у виробництві, соціальній сфері села можна спокійно перекласти «на плечі» надійних і невибагливих орликів і буянів.

Який від того зиск? В обширі області десь 11 млрд. крб. на рік за теперішніми цінами.

— Була ж цільова програма розвитку галузі в області на 13-ту п'ятирічку...

— Отже, володіючи цифрами, можете побачити істотну дистанцію між тим, що планувалось, і що маємо сьогодні. Однак ситуація не безнадійна. Через шалене збільшення цін на техніку, пальне, якого у цьому році надійде ще й у кілька разів менше від потреби, як ніколи раніше, стає нагальним відродження конярства.

До речі, фермери, загалом сільчани, завчасно вловили зміну «кон'юнктурного вітру». Дедалі частіше шукають люди не трактора, а коня робочої породи. За два останні роки селянам продано понад дві тисячі [illegible]в, і попит зростає.

— Напевно, це не єдина проблема, яку належить розв'язати?

— Тут ціла низка взаємопов'язаних питань. Адже «голий» кінь — це ще не все. Йому потрібна упряж, набір знарядь праці — плуг, борона, культиватор, влітку — віз, взимку — сани. Налагодити виробництво цих предметів кінського спорядження зусиллями місцевпрому, лісгоспзагів області цілком під силу. Щойно ми прийняли регіональну комплексну програму «Кінь», і в ній домінуючою є ідея самоз[illegible]безпечення області усім [illegible]рібним для їздових та [illegible]обочих коней. Передбачаємо і співробітництво з іншими областями республіки в рамках «Української асоціації з конярства». Переконаний [illegible] як-що відродимо конярст[illegible] [illegible]адамо йому належного [illegible]оціально-економічного статусу, то і в прямому, і в переносному значеннях будемо на коні.

Розмову вів
Віталій МАКСЮТЕНКО.

Спорт

«ДНІПРО» І «ДИНАМО» ПЛЮС «САМСОН» — ЛЮДЯМ СВЯТО!

ЧЕМПІОНАТ КРАЇНИ З ФУТБОЛУ. ВИЩА ЛІГА. 28-й ТУР.

«ТОРПЕДО» — «ТАВРІЯ». 3:0. 7000 глядачів. Голи: Бондаренко (38, 80), Ралюченко (53, з пенальті).

«ЗОРЯ-МАЛС» — «МЕТАЛІСТ». 1:1. 8000 глядачів. Голи: Махонін (18) — у господарів; Пушкуца (58) — у гостей.

«КРЕМІНЬ» — «ШАХТАР». 2:1. 12000 глядачів. Голи: Федько (33, 77) — у господарів; Матвєєв (47) — у гостей.

«ЧОРНОМОРЕЦЬ» — «ВЕРЕС». 1:0. 1500 глядачів. Гол: Кошелюк (84).

«БУКОВИНА» — «КРИВБАС». 0:0. 3000 глядачів.

«КАРПАТИ» — «МЕТАЛУРГ». 2:0. 2000 глядачів. Голи: Петрик (44), Плотко (47, з пенальті).

«НИВА» — «ВОЛИНЬ» 1:1. 12000 глядачів. Голи: Мочулян (59) — у господарів; Мозолюк (81) — у гостей.

«ДНІПРО» — «ДИНАМО». 1:0. Дніпропетровськ. Стадіон «Метеор». 40000 глядачів. Судді Грисьо, Лемех, Сидор (усі — Львів).

«ДНІПРО»: Медін, Яковенко, Беженар, Діряпка, Михайленко, Полунін (Павлюченко, 86), Похлєбаєв, Максимов, Захаров, Москвін (Мороз, 46), Коновалов.

«ДИНАМО»: Кутепов, Лужний, Пономаренко, Хруслов, Шматоваленко, Ковалець (Шкапенко, 35), Анненков, Грицина, Топчієв, Леоненко (Ребров, 74), Безсмертний (Мізін, 57).

Гол: Максимов (14).

	В	Н	П	М	О
Динамо	**16**	**8**	**4**	**51—13**	**40**
Дніпро	**16**	**8**	**4**	**47—19**	**40**
Чорноморець	**16**	**4**	**8**	**39—27**	**36**
Шахтар	9	12	7	39—31	30
Металіст	11	7	10	35—31	29
Карпати	9	10	9	33—34	28
Кремінь	8	11	9	22—34	27
Таврія	11	4	13	29—36	26
Металург	9	8	11	34—34	26
Буковина	9	8	11	[illegible]—28	26
Торпедо	9	7	12	[illegible]—35	25
Кривбас	7	11	10	[illegible]—36	25
Волинь	9	6	13	34—49	24
Зоря-МАЛС	9	4	15	24—41	22
Верес	**8**	**6**	**14**	**25—39**	**22**
Нива	**7**	**8**	**13**	**20—25**	**22**

Цього разу матчі чемпіонату спостерігало 85.500(!) глядачів. Майже половина з них, завдяки фірмі «Самсон» (вона викупила квитки, і люди прийшли на футбол безплатно), зібралася на дніпропетровському «Метеорі». І не дивно, бо на цьому стадіоні грали дуже важливий матч. У разі успіху динамівці могли б сміливо пробивати на піджаках дірочки для золотих медалей...

Перший тайм був за «Дніпром». І не тому, що він забив гол. Об'єктивно господарі були активніші, заволоділи центром поля, де чудовим організатором і розпорядником був Андрій Полунін (за сумісництвом ще й штатний виконавець стандартних положень). З цього плацдарму господарі гостро атакували.

Потім кияни перехопили ініціативу. Але їм бракувало потужності і винахідливості, щоб серйозно загрожувати воротам «Дніпра».

І після перерви було багато цікавого. Ініціатива, як кажуть, переходила з рук до рук. Та рахунок так і не змінився.

Отже, питання з чемпіонством залишається на порядку денному турніру. А ось трійка призерів уже визначилася після того, як з дистанції зійшов «Шахтар». Це «Динамо», «Дніпро» і «Чорноморець».

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Польовий стан

ПАХНЕ СІНО... МОЛОКОМ

Одне з небагатьох господарств Луцького району, що на Волині, радгосп імені Шевченка за останні роки не зменшив виробництво молока. Сьогодні тут щодоби від корови доять по 14 літрів молока. Директор радгоспу Арсен Ющук пояснює це тим, що для худоби завжди заготовляють вдосталь різних кормів.

Ось і в нинішні дні в господарстві організовано і вчасно приступили до їх заготівлі. Почали закладати сінаж з люцерни, якого матимуть більше 3 тисяч тонн. Одночасно складають у копиці сіно, його планують заготовити 400 тонн, по тонні на кожну корову.

А ще буде кукурудза на силос, площа якої — 250 гектарів. Так що взимку радгоспна худоба буде з кормами, а люди — з молоком.

Богдан БЕРЕКЕТА.
Волинська область.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в. о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 846.430.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 0311106

1, 4, 5 і 6 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».